

Geluk bij een ongeluk

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos
Coverontwerp: Alexander den Boer
Foto woonboot - Astrid den Boer-Hasenbos
Foto Boeddha in lantaarn– Ron van Vossen
Foto beschadigde auto – Gregory Stuart Smith
Foto revalidatiezaal - Arne Gademan
(www.fysiotherapiegademan.nl)
Correctors: Henny Picauly
Sonja Kaldenbach-Dhont

ISBN: 9789464186369

© Astrid den Boer-Hasenbos

Geluk bij een ongeluk

Astrid den Boer-Hasenbos

roman

Lieve allemaal,

Graag wil ik jullie weer bedanken voor alle hulp die ik gekregen heb bij het realiseren van dit boek.

Ron van Vossen weer voor de prachtige foto's van mezelf en de Boeddha in de lantaarn, Arne Gademant voor de foto's die je gemaakt hebt van de prachtige revalidatiezaal die jullie hebben en Gregory Smith, thank you so much for the lovely photo you have changed of your damaged car. I am happy with it. Dank jullie hartelijk voor alle moeite.

In het bijzonder wil ik Sonja Kaldenbach Dhont en Henny Picauly bedanken voor hun inzet en geduld om het verhaal helemaal uit te pluizen en te corrigeren. Ik vind het weer prachtig geworden. Ik hoop jullie ook.

Veel liefs,

Astrid den Boer-Hasenbos

1.

Eric van Someren was erg moe. Hij had een zware dag achter de rug. Vandaag was hij met een aantal zware gevallen op de fysio afdeling bezig geweest. Hij werkte in een niet al te groot revalidatiecentrum net buiten Tilburg.

Dit revalidatiecentrum was bestemd voor zeer speciale gevallen. Doordat het centrum kleiner was dan de andere revalidatiecentra, die Nederland rijk was, konden de patiënten extra veel aandacht krijgen van de therapeuten die er werkzaam waren. De patiënten, die hier therapie volgden, waren voor een aantal maanden intern opgenomen. De periode dat ze hier waren, was naar gelang ze langdurig of voor korte tijd moesten revalideren.

Eric behandelde voor het grootste gedeelte kinderen. Kinderen, die weer op krachten moesten komen na een zware operatie of na een ernstig ongeluk. Kinderen, die verdrietig waren en die totaal niet mee wilden werken omdat ze zoveel pijn hadden.

Het gaf hem altijd veel voldoening om de kinderen zover te krijgen dat ze hun oefeningen wél gingen doen. Dat kon soms lang duren, want niet ieder kind wilde de pijn voelen, die nodig was om de spieren weer aan te laten sterken.

Het was iedere keer weer moeilijk om ze over te halen om over die grens heen te stappen. Hij hield ervan om de kinderen op een speelse manier toch zover te krijgen. Gelukkig had de revalidatieruimte veel oefenmateriaal om de kinderen daar te krijgen waar de therapeuten ze wilden hebben, namelijk dat ze gingen oefenen.

Er hingen onder andere vrolijk gekleurde ballen met een touw aan het plafond. De ballen hingen boven een soort van waterbed en konden naar beneden getakeld worden als er een kind op het waterbed lag. Spelenderwijs deden de kinderen op die manier armenbeoefeningen als ze op het waterbed lagen en tegen de ballen moesten slaan of trappen.

Er was ook een brug waar pluchebeesten aan de balusters vastgemaakt zaten. Deze pluchebeesten konden verschoven worden, zodat de kinderen uitgedaagd werden om elke keer weer

een stukje verder te lopen voordat ze het pluchebeest konden vastpakken.

Verder stond er een speciaal voor invalide mensen gebouwde hometrainer, waarop een stoel met extra rugsteun en speciaal gevormde zitting gemonteerd was. Er was een videoscherm aan het stuur gekoppeld, waarop leuke tekenfilms van achtervolgingen getoond werden. Het gaf de illusie dat je met de hometrainer de tekenfilmfiguren kon inhalen of met een lasso of een net kon vangen. Als je maar hard genoeg trapte, werd de illusie op het scherm werkelijkheid. Er zat zelfs een hendel aan het stuur waarmee je een net aan een stok of een lasso kon bedienen om die tekenfilmfiguren daadwerkelijk te vangen. Volwassenen konden kiezen uit een bosrijke omgeving, een stadstour of een rit dwars door de weilanden. Er waren bijpassende geluiden onder gemonteerd zodat je je even echt in die omgeving waande.

Eric werkte samen met vier andere collega's, twee mannen en twee vrouwen. Zij maakten deel uit van een vast team. Bert Veenstra en Hans van der Molen waren therapeuten, die de oudere kinderen en de volwassenen hielpen met hun therapie en Maartje Marsman en Sjoukje Visser hadden samen met Eric de kinderen op hun programma staan. Maartje was tevens de manager van het centrum. Zij zat naast het werken met de kinderen ook veel op kantoor.

De laatste patiënt van Eric voor vandaag was Irene geweest. Zij was die ochtend na een lange ziekenhuisperiode bij hen binnengebracht. Een mooi kind van twaalf jaar. Ze had een bos weelderige goudblonde krullen, sproeten op haar neus en de mooiste blauwe ogen die je maar kon bedenken.

Die ogen stonden verdrietig, want Irene was aangereden door een auto toen ze met de fiets over had willen steken om naar school te gaan en had een aantal weken geleden gehoord dat ze nooit meer zou kunnen lopen, omdat ze een dwarslaesie had opgelopen tijdens dat ongeluk. Zij was tijdelijk in het revalidatiecentrum opgenomen om aan te sterken en was nu Eric's verantwoordelijkheid omdat zij bij hem op het programma ingedeeld stond.

Het was de taak van Eric om weer vreugde in haar leven terug te brengen door haar te leren omgaan met haar handicap en haar rolstoel. Ze moest eerst aansterken en daarna moest er een rolstoel op maat voor haar gemaakt worden. Eric beseftte dat de eerste ontmoeting niet helemaal een mislukking was geweest. Het meisje had bijna het hele uur dat hij met haar bezig was geweest geen boe of bah gezegd, maar aan het eind van het behandel-uur had hij de opmerking gemaakt dat hij haar naar haar kamer terug zou brengen en had ze mogen kiezen of ze dat zigzaggend of achteruitrijdend had willen doen. Er was eerst een frons op haar gezicht verschenen.

Toen had ze hem aangekeken en was er zowaar geluid uit de mond van het meisje gekomen. Ze had zigzaggend naar haar kamer terug gewild.

Dus had Eric de handvatten van haar rolstoel gepakt en was zigzaggend door de gang met de rolstoel gescheurd terwijl hij motor- en slippgeluiden nadeed. Ze had zich stevig vast moeten houden aan de stoel en gegierd van het lachen.

Toen ze eenmaal bij haar kamer aangekomen waren, had er een brede glimlach rond haar mond gelegen en straalden haar ogen van plezier. Eric's hart was gesmolten toen hij dat zag. Er was die dag dus echt een overwinning behaald. Hij had haar in haar kamer op bed getild en haar een nek- en schoudermassage gegeven om te voorkomen dat ze spierpijn van de oefeningen zou gaan krijgen.

Voor het merendeel had Irene die dag met haar bovenarmen en schouders geoefend. Die moesten sterk worden om haar rolstoel voort te duwen en ze moest de vaardigheid krijgen om zich in en uit die rolstoel te hijsen. Daarna had hij het dagelijkse huiswerk gepakt en haar laptop onder hand bereik gegeven.

Toen dat gebeurd was, had hij pas de andere twee meisjes, die bij Irene op zaal lagen, begroet. Zoals gewoonlijk, giechelden die twee altijd als ze hem zagen. Ze waren veertien en zestien jaar en hadden beiden een zware operatie achter de rug.

Alle twee waren bijna uitbehandeld en konden gauw naar huis. Het was heel prettig dat deze twee meisjes bij Irene op zaal lagen, omdat zij alle twee alweer goed uit de weg konden en Irene alles konden aanreiken, waar het meisje zelf niet bij kon. Vooral Viola,

de oudste van de twee, stelde zich erg zorgzaam op en dat was een grote geruststelling voor het personeel.

‘Nou meiden, gaan jullie vannacht weer van me dromen?’ glimlachte Eric.

Viola werd zoals gewoonlijk rood en zei niets en Josje van veertien knikte:

‘Zoals altijd, Eric!’ riep ze uitdagend glimlachend terug.

Irene keek van Viola naar Josje en toen naar Eric. Eric stond naar haar te kijken.

‘En jij, Irene? Denk je dat ik ook in jouw dromen voorkom vannacht of zie je me nog steeds als die verschrikkelijke boeman?’ vroeg hij vriendelijk.

Maartje kwam de kamer binnen. ‘Eric, houd toch eens op met flirten! Die meiden krijgen alleen maar nachtmerries van jou!’ glimlachte ze.

‘Hoe is dat nou mogelijk?’ zei Eric met een speels flirtende blik naar Maartje en legde geschrokken een hand tegen zijn borst. Maartje verbeet een glimlach.

‘Weet je wat jij moet doen? Naar huis gaan en naar bed! Je ziet er niet uit! Volgens mij, ben je hier al meer dan twaalf uur aan het werk! We betalen je echt niet uit voor de overuren die je maakt, hoor!’

‘Ik ga alleen naar bed als jij met me mee gaat!’ vleide hij en sloeg vriendschappelijk een arm om Maartjes schouders en keek haar flirterig aan.

‘Éric!’ waarschuwde Maartje en dook onder zijn arm uit. Ze was wel wat gewend met Eric. Hij liet haar niet meer blozen en zij liep daarom, zonder naar hem op te kijken, langs hem naar de gordijnen van de kamer en trok ze dicht.

‘Nou schoonheden, jullie horen het! Ik moet naar bed van Maartje! En opnieuw stelt ze haar eigen man boven mij! Hoe is dat nou mogelijk? Welterusten dan maar!’ groette Eric nu dramatisch en wierp een kushandje richting de kamer. Alle drie de meisjes giechelden en zelfs Maartje had een glimlach om haar mond, ook al schudde ze haar hoofd.

‘Goed weekend, Eric!’ riep Maartje hem nog na.

Eric stak zijn hand op, draaide zich om met een grote glimlach rond zijn mond en liep naar zijn auto.

De moeheid was weer even vergeten. Eric ging achter het stuur zitten. Hij zuchtte diep. Maartje had eigenlijk wel gelijk. Hij was al veel langer gebleven dan hij uiteindelijk had moeten blijven. Alleen, hij had Irene echt willen zien lachen voordat hij wegging en dat was gelukt. Daar deed hij het tenslotte allemaal voor.

Gelukkig had hij nog een magnetronmaaltijd in de koelkast staan dus hoefde hij niet te koken. Daarna gauw douchen en vroeg naar bed. Dat zou hem beslist goed doen.

Hij draaide de auto de parkeerplaats af en gaf gas. Zijn gedachten dwaalden af. Hij gaapte even. Hij moest echt vroeg naar bed!

Eric draaide bij de kruising de provinciale weg op. Een donkere weg die tot aan het volgende dorp onverlicht was. Eric had er nooit moeite mee om die weg te rijden. Hij kende de weg als zijn broekzak. Hij reed hem dagelijks en het gaf hem geen onprettig gevoel om in het donker te rijden. Het ontspande hem enigszins. Nog even en hij was thuis...

Opeens klonk er een luid getoeter. Hij schrok op en beseftte dat hij even zijn ogen gesloten had gehad. Het eerste wat hij zag, was dat hij verblind werd door koplampen en toen dat er een auto met volle vaart op hem af kwam. De tegemoetkomende auto slipte.

'Jezus!' riep Eric en trapte uit alle macht op de rem. Zijn auto raakte nu ook in een slip en er volgde een harde knal. De voorruit barstte en spatte uit elkaar. De airbag plofte met een klap uit het stuur en de klep, waarachter de airbag verborgen zat, sloeg keihard in zijn gezicht.

Het eerste wat hij dacht was dat hij beslist zijn neus gebroken moest hebben. Hij keek verbaasd naar de airbag, die langzaam leeg liep. Ze zeiden altijd dat dit een levensreddend middel was, maar die klap was behoorlijk hard aangekomen. Gelijk daarna drong het tot hem door dat hij een barstende hoofdpijn had.

Toen hij met zijn hand langs de pijnlijke plek op zijn voorhoofd streek, voelde hij een fikse bult opkomen. Kennelijk was de klep van de airbag hier ook behoorlijk hard tegenaan geklapt. Hij

schudde even met zijn hoofd omdat zijn zicht wazig werd. Hij voelde zich verschrikkelijk misselijk worden. Eric probeerde de klep van de airbag weer op zijn plek in het stuur te duwen, maar stopte daarmee toen hij ontdekte dat zijn handen onder het bloed zaten. Glassplinters prikten in zijn gezicht en handen. Het verbaasde hem niets toen hij al het bloed zag. Dat kon ook niet anders, de voorruit was totaal versplinterd.

Opeens beseftte Eric weer dat er nog een andere auto bij de botsing betrokken was. Hij keek op en zag dat de andere auto over de vangrail heen gevlogen was en nu op zijn kop naast de weg lag. Eric staarde er even verdoemd naar, terwijl hij zijn neus betastte. Het viel hem op dat bij de andere auto een wiel rond bleef draaien, alsof het los zat. Zou de auto daarom stuurloos geworden zijn? Niet bepaald geruststellend als dat werkelijk zo was geweest. Net zoals het feit dat hij zijn ogen dicht had gehad, bedacht hij. Was hij achter het stuur in slaap gevallen?

Zijn ogen gleden naar het klokje op het dashboard en dit gaf aan dat het slechts tien over acht was. Als hij zijn ogen écht dicht had gehad, was dat beslist niet langer dan een paar seconden geweest als hij het klokje moest geloven.

Hij zuchtte diep en zijn ogen gleden weer naar de auto, die langs de kant van de weg op zijn kop lag. Het was niet bepaald een goed teken dat er geen mensen uit de auto kropen. Dat voorspelde niet veel goeds.

Eric duwde zijn portier open. Dat ging moeizaam. Zijn arm prikte ook behoorlijk, beseftte hij nu. Zijn blik gleed naar zijn pijnlijke arm en zag dat zijn mouw inmiddels bedekt was met bloedspetters. De glassplinters van de voorruit waren waarschijnlijk door de stof gedrongen en hadden dit veroorzaakt.

Hij stapte uit en liep naar de andere auto toe. Het lopen ging minder gemakkelijk dan hij had gedacht. Hij had het idee, dat hij zijn evenwicht kwijt was en zwalkte als een dronken man naar de andere auto. Toen hij daar eindelijk aankwam, zag hij dat er een jonge vrouw in paniek aan het portier trok en om hulp schreeuwde. Ze kreeg het portier niet open.

Waarschijnlijk was het metaal zo verwrongen van de klap zodat de deur nu klemde. Hij riep naar haar dat ze haar gezicht moest bedekken en sloeg toen de voorruit in met een kei die hij dichtbij zag liggen. Hij legde zijn jas over de grootste scherven en trok haar uit de auto.

Toen hij beseftte dat ze niet kon staan, droeg hij haar zo goed als hij kon naar een veilige afstand van de auto omdat hij een benzinegeur rook en bang was dat de auto zou ontploffen. Eric zakte naast de vrouw op zijn knieën en keek naar de vrouw.

Het leek er even op alsof ze haar bewustzijn verloren had. Haar gezicht zat ook onder het bloed. Bij haar werd dat veroorzaakt door een hoofdwond, zag hij. Zijn blik gleed weer naar de auto. Heel even vroeg hij zich af of ze inderdaad op een veilige afstand lagen voor het geval de auto zou ontploffen. Maar ondanks dat zijn hersenen dit vaag registreerden, kon hij er niet naar handelen. Hij had de kracht niet meer om op te staan en bleef een beetje afwezig naar de auto staren.

De jonge vrouw kreunde en opende haar ogen weer. Eric boog zich naar haar toe en probeerde zich te focussen op haar gezicht. Hij zag met een wazige blik dat ze hem onderzoekend aankeek.

‘Danny?’ vroeg ze schor. Ze kreunde opnieuw en kneep haar ogen weer dicht.

‘Ik heet Eric,’ corrigeerde hij haar.

‘Nee!...In de auto!’ zei ze met een schorre stem.

‘Alleen jij...zat in...de auto!’ vertelde Eric haar langzaam, ook met schorre stem.

Hij keek met een fronsende blik naar de auto. Gewoon om te checken of hij iemand over het hoofd gezien had. Maar zo te zien zat er niemand meer in de auto. Hij had ook niet echt opgemerkt dat er iemand op eigen houtje uit de auto gekropen was.

Zijn hoofd bonkte nu behoorlijk. Hij kneep zijn ogen dicht. Zijn hele gezicht leek vol met spelden te zitten.

Het bonken in zijn hoofd ging over in hameren en zijn zicht vertroebelde nog meer, terwijl zijn oren begonnen te suizen.

‘Nee, nee! Danny...zat er ook in!...Waar is hij?’ mompelde ze protesterend en probeerde te gaan zitten.

Eric duwde haar weer terug. 'Blijven liggen...Ik ga wel...even...'

De vrouw voor hem vervaagde en het werd zwart voor zijn ogen, waarna hij naast de vrouw in elkaar zakte. Hij kreeg niet meer mee, dat er auto's stopten en dat enkele mensen zich over hen ontfermden, terwijl anderen 112 belden. Er kwamen twee ziekenwagens en die brachten de slachtoffers naar het ziekenhuis.

2.

Eric ontwaakte in een ziekenhuiskamer. Hij lag plat op zijn rug op bed en een verpleegster scheen met een fel lichtje in zijn ogen nadat ze zijn naam geroepen had.

‘Waarom schijnt u met dat licht in mijn ogen?’ mompelde hij slaperig en gaf meteen over op bed.

De verpleegster kon dit niet voorkomen. Hij keek schuldig naar haar op.

‘Sorry,’ mompelde hij.

‘U heeft een zware hersenschudding. Dat hoort er bij. Geef niets,’ wimpelde ze vriendelijk zijn ongelukje weg en begon zijn bed te verschonen.

‘Hoe voelt u zich?’ vroeg ze, terwijl ze hem vaardig omrolde om het laken onder hem vandaan te krijgen.

‘Zware hoofdpijn...en dat lichtje in mijn ogen is ook niet prettig,’ vertelde hij haar brommerig.

‘Die zware hoofdpijn hoort ook bij de hersenschudding en dat lichtje was nodig om te kijken hoe u reageert. Als uw pupillen op de juiste manier reageren op het lichtje, gaat het goed,’ legde de verpleegster uit, terwijl ze behendig in een paar minuten zijn bed weer op had gemaakt.

‘En?’ vroeg hij toen.

Eric herinnerde zich vaag dat hij dat irritante lichtje al vaker die nacht gezien had. Of was het al dag? Hij had geen idee. De gordijnen zaten nog dicht, zag hij.

‘En...wat?’ vroeg de verpleegster hem nu.

‘Reageren mijn pupillen goed?’

‘Ja, dus het gaat goed,’ stelde ze vast.

‘Nou, zo voel ik me anders niet,’ mompelde hij weer.

De verpleegster keek hem glimlachend aan, terwijl ze hem weer toedekte met een laken.

‘Is het ochtend?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei de verpleegster en gaf hem een ijzeren schaalteje.

‘Hoe laat is het?’

‘Half zes,’ vertelde ze, ‘Dat schaalte is voor als u weer over moet geven,’ verduidelijkte ze nu toen ze zag dat hij bedenkelijk naar het schaalte keek.

Eric keek weer naar de verpleegster en zette het schaalte toen op het kastje naast zijn bed.

‘Welke dag is het vandaag?’

‘Zondag.’

Eric keek verbaasd op.

‘Lig ik hier al een hele dag en twee nachten?’

‘Ja.’

‘Waarom kan ik me daar niets van herinneren?’

‘Omdat u een hersenschudding hebt en voor het grootste gedeelte geslapen hebt. De zware medicijnen, die u toegediend gekregen hebt, zorgden daarvoor. Verder heeft u uw neus gebroken. Die hebben we gezet. U mag dus nu een aantal dagen met een leuke spalk rondom uw neus rondlopen. De glassplinters hebben we ook verwijderd uit uw gezicht, armen en bovenlichaam. Het zal niet veel schade achterlaten,’ vertelde de verpleegster hem toen, terwijl ze het lichtje weer aanknipte.

Hij draaide zijn hoofd weg om het lichtje te ontwijken.

‘U bent aardig bij kennis, merk ik al!’ stelde ze vast.

Ze keek hem vriendelijk aan.

‘Wat is er eigenlijk gebeurd?’ vroeg hij duf.

‘Weet u dat dan niet meer?’ vroeg ze verbaasd.

Eric keek bedenkelijk en schudde traag zijn hoofd. ‘Vaag,’ mompelde hij.

‘Herinnert u zich dat u een auto-ongeluk gehad hebt?’ vroeg de verpleegster nu.

Eric fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ja, ik geloof van wel...Er was nog een auto bij betrokken,...is het niet?’

‘Ja,’ beaamde de verpleegster.

‘Hoe is het met de mensen van de andere auto?’ vroeg hij opeens.

‘Er was er maar ééntje betrokken bij het ongeluk,’ vertelde de verpleegster zakelijk.

Heel vaag herinnerde hij zich weer dat hij een vrouw uit de auto getrokken had. Had die vrouw niet naar ene Danny had gevraagd? Hij wist niet zeker of hij dit nu gedroomd had of dat ze dat echt aan hem gevraagd had.

‘Was er niet nog een man bij betrokken?...Of een kind?’ vroeg Eric, nu wakkerder dan hij al was.

Eric probeerde recht op te gaan zitten.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg de verpleegster, hem niet begrijpend.

Ze duwde hem terug op bed.

‘Ik herinner me vaag dat ik een vrouw uit de auto getrokken heb en ze vroeg, volgens mij, naar Danny. Waar is die gebleven?’

‘Van wat ik mee gekregen heb, bent u de enige andere persoon die betrokken was bij het ongeluk. Er zijn die avond verder geen gewonden van dat ongeluk binnengebracht,’ vertelde de verpleegster hem toen.

Eric fronste zijn wenkbrauwen. Kennelijk was de vrouw zo verward van de klap dat ze niet meer geweten had dat zij de enige was geweest die in de auto had gezeten. Hij had het dus toch goed waargenomen.

‘Hoe is de vrouw er aan toe?’

‘Ze is stabiel,’ zei de verpleegster en duwde een kussen onder zijn hoofd, zodat hij wat beter kon liggen.

‘Is ze bij kennis?’

‘Ja.’

‘Weet ze inmiddels dat ze de enige was die in de auto zat?’

‘Ja.’

‘Hoe is ze er onder?’

‘Ze heeft tot nu toe nog niets gezegd,’ vertelde de verpleegster hem. ‘Ze ligt gewoon voor zich uit te staren en reageert nergens op.’

‘Oh,’ was alles wat Eric zei en staarde bedenkelijk voor zich uit.

De verpleegster wilde zijn kamer verlaten.

‘Kunt u mij misschien naar de vrouw toebrengen? Ik moet met haar praten!’ vroeg hij opeens, terwijl hij overeind kwam.

Hij wilde weten of zij nog wist wat er gebeurd was. Hij wist nog dat hij verschrikkelijk moe was geweest. Maar voor de rest was het een groot zwart gat. Had hij soms niet goed opgelet? En daardoor

het ongeluk veroorzaakt? Hij kon het zich niet meer herinneren en hoopte dat zij dat hem kon vertellen.

‘Sorry, dat zal niet gaan. De arts moet u eerst gezien hebben voordat u ergens naar toe mag!’ vertelde de verpleegster toen en liep weer terug naar het bed om hem weer terug in de kussens te duwen.

‘Zal ik zo iemand sturen die u een ontbijt brengt?’

‘Nee, dank u. Ik heb geen honger,’ vertelde hij toen.

De verpleegster gaf hem het alarmknopje wat aan het bed vastzat.

‘Mocht er iets zijn dan kunt u me oppiepen. Ik heb ook een strip met paracetamol op het nachtkastje neergelegd. U mag er zes per dag. U mag zelf bepalen wanneer u ze neemt,’ vertelde ze hem.

Eric keek naar het nachtkastje en zag de strip met pillen liggen. Daarnaast stond een groot glas met water. Hij knikte en nam toen het alarmknopje aan, waarna hij het onder handbereik vlak bij zijn hoofd over de zijkant van het bed hing. De verpleegster pakte toen de vuile lakens van de stoel en verliet de kamer.

Eric ging weer rechtop in bed zitten. Zijn hoofd bonkte behoorlijk. Hij probeerde de pijn te negeren en keek de kamer, waarin hij lag, rond. Het was een eenpersoonskamer, die er, zoals alle ziekenhuiskamers, steriel wit gekleurd uitzag. Zijn blik gleed naar het kastje naast het bed, waar hij het spuugbakje opgezet had en zag de strip met paracetamol weer liggen.

Eric pakte de strip, drukte er een paar pillen uit en slikte ze door met een slok water. Daarna zakte hij terug in de kussens en sloot zijn ogen. Hij opende ze gelijk weer, want het eerste wat hij zag toen hij zijn ogen gesloten had, was dat er een auto recht op hem afkwam. Eric ademde gehaast in en uit.

Opeens hoorde Eric iemand roepen. ‘Help!...Zuster! Is daar iemand?’

Eric's deur stond open. Hij keek richting gang maar zag niemand voorbij komen.

‘Help!...Iemand moet me helpen!’ hoorde hij weer. De stem was afkomstig van een vrouw en het klonk duidelijk alsof ze in paniek was.

Niemand van het verplegend personeel scheen de vrouw te horen. Eric stond moeizaam op. Alle spieren deden hem zeer. Zijn lichaam voelde aan alsof er een auto over hem heen gereden was in plaats van dat hij met zijn auto tegen een andere auto aangebots was. Hij keek de gang in en zag dat deze verlaten was.

‘Hooft iemand me?’ hoorde hij weer.

Eric ging op het geluid af. Het kwam uit de kamer naast de zijne. Hij liep er naar toe en stapte naar binnen. Het was, net als die van hem, een eenpersoonskamer. De vrouw, die ondersteunt door een aantal kussens in bed lag, herkende hij meteen. Het was de vrouw, die hij uit de auto had gehaald.

‘Kan ik helpen?’ vroeg hij voorzichtig.

De vrouw keek naar de deur en liet haar blik onderzoekend over hem heen glijden.

‘Is er geen zuster in de buurt?’ vroeg ze verward toen ze hem in een soort van ziekenhuis pyjama bij de deur zag staan. Ze had immers een verpleegster verwacht en niet een van de patiënten.

Eric keek de gang weer in en schudde zijn hoofd. ‘Kennelijk niet. Of ze horen je niet. Waarom druk je niet gewoon op de alarmknop?’

‘Mijn alarmknopje is gevallen. Ik wilde hem...oppakken, maar mijn benen willen niet...ik moet de arts spreken...mijn benen... ze zijn gevoelloos!’ vertelde ze hem.

Haar stem klonk steeds paniekeriger en ze wees naar het alarmknopje dat op de grond naast het bed lag. Eric liep langzaam naar het bed toe en bukte moeizaam. Zijn hoofd bonkte harder dan normaal toen hij bukte. Hij greep het bed vast om zijn evenwicht te hervinden.

‘Gaat het wel?’ vroeg de jonge vrouw toen ze hem moeizaam zag bukken. Het leek alsof ze toen pas in de gaten had dat hij ook gewond was.

‘Het gaat prima,’ verzekerde hij haar snel en overhandigde haar de alarmknop. Hij gaf haar een traag glimlachje.

Haar handen omvatten het alarmknopje zonder deze ook daadwerkelijk te gebruiken. Haar ogen gleden over zijn lichaam heen. Het voelde aan alsof hij gescand werd. Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Heb ik jou al niet eens eerder ontmoet?’ vroeg ze weifelend.

Eric keek haar even bedenkelijk aan. Dat was een openingszin, die hij vaak gebruikt had om contact te maken met leuke meiden in een bar. Nu vond hij die zin totaal niet meer succesvol. Hij deugde van geen kanten.

‘We waren betrokken bij hetzelfde auto-ongeluk,’ vertelde hij haar.

Hij was er zeker van dat ze er toch wel achter zou komen, dus kon hij beter maar eerlijk zijn. Haar gezicht lichte op. ‘Jij hebt me uit de auto getrokken!’ vertelde ze hem.

Hij keek haar verbaasd aan. Hij had verwacht dat ze dat vergeten zou zijn. Ze was naar zijn mening vaak buiten bewustzijn geweest.

‘Ja, dat klopt,’ zei hij langzaam.

Er gleed een scheef glimlachje rond haar mond. ‘Bedankt,’ zei ze toen welgemeend, ook al klonk het niet erg blij.

Eric knikte en beantwoorde haar glimlachje met eenzelfde glimlachje. Het glimlachje verdween weer en ze keek nu ernstig naar hem.

‘Heb jij Danny ook gezien?’ vroeg ze hem gespannen.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Ze had hem kort na het ongeluk dus toch gevraagd of hij Danny gezien had. Hij probeerde zich de auto weer voor de geest te halen, maar het enige wat hij zich vaag herinnerde was dat zij de enige was geweest die in de auto gezeten had en dat ze opeens op een veilige afstand van de auto gelegen hadden. Hoe hij daar gekomen was, was weggevaagd uit zijn herinnering. Hij kon zich echt niet meer herinneren of er nog iemand in de auto had gezeten toen hij haar uit de auto getrokken had.

‘Nee, sorry, naar mijn idee was je alleen. Ik heb alleen jou gezien en uit de auto gehaald.’

Nu was zij degene die haar wenkbrauwen fronste.

‘Tedereen vertelt me keer op keer dat ik alleen in de auto zat, maar dat kan helemaal niet. Danny was bij me! Dat weet ik zeker! Dus waar is hij nu dan?’ vertelde ze hem bedenkelijk.

‘Wie is Danny? Je hond?’ vroeg hij haar nu. Dat vond hij het meest voor de hand liggend. Die kon weggelopen zijn zonder dat iemand het gemerkt had.

‘Neel...Mijn man!’ vertelde ze hem op een toon, alsof hij het gelijk moest snappen.

Eric week geschrokken achteruit. Haar man! Haar man had volgens haar naast haar in de auto gezeten! Had hij dan echt iemand over het hoofd gezien? Ze zou dat toch niet beweren als dat niet zo geweest was, toch? Hij trachtte zich weer te herinneren of hij inderdaad een man bij de auto gezien had. Maar hoe diep hij ook in zijn geheugen groef, de plaats naast haar bleef leeg.

‘Voor zover ik gezien heb, was jij de enige die in de auto zat,’ zei hij bedenkelijk.

De jonge vrouw keek hem met een gepijnigd gezicht aan.

‘Dat kan helemaal niet!’ zei ze bedenkelijk. ‘Ik weet zeker dat hij bij me was.’

‘Sorry, maar dat is niet wat ik me herinner. Naar mijn idee was je alleen.’

Ze keek hem paniekerig aan en schudde haar hoofd. ‘Hij was echt bij me!’ mompelde ze verward.

Eric keek haar even medelevend aan. Zijn ogen gleden naar haar handen. Haar rechterhand speelde met de trouwring die om haar linker ringvinger zat. Hij staarde ernaar. Ze was getrouwd! En haar man was nergens te bekennen! Was dat niet erg vreemd?

De jonge vrouw veerde op uit haar gedachten.

‘Weet je misschien wat over de chauffeur, die ons aanreed?’ vroeg ze opeens. ‘Hij reed recht op ons af! Heb jij hem gesproken? Misschien heeft hij Danny gezien?’

Eric keek haar met een ruk geschrokken aan. Hij had dus echt het ongeluk veroorzaakt! Zijn hoofd begon weer onaangenaam te bonken. Hij wreef met een hand over zijn voorhoofd en voelde de flinke bult, die net onder zijn haargrens op zijn voorhoofd zat, weer. Die was duidelijk gevoelig. Hij trok zijn hand weg.

‘Sorry...,’ begon hij.

‘Jij weet dus ook niets. Het geeft niet. Alles ging ook zo snel!’ viel ze hem mompelend in de rede.

Ze staarde verdrietig voor zich uit.

Eric haalde diep adem en keek haar gespannen aan.

Hij slikte. ‘Het spijt me...,’ begon hij weer.

Haar ogen vulden zich met tranen. Eric zag dat en beet op zijn lip. ‘Ik was zwanger, weet je...acht weken. Ik heb de baby verloren,’ vertelde ze hem intens verdrietig en wreef een wegglijdende traan van haar wang.

‘Wat?’ Hij deed geschrokken nog een stap terug. Hij had het gevoel alsof de vloer onder hem weggetrokken werd.

‘Ik was zwanger...ik ben mijn baby kwijt!’ De vrouw beet hard op haar lip en veegde nog een traan weg.

Eric slikte en voelde zich misselijk worden. Zijn hoofd begon nog harder te bonken. Hij sloot even zijn ogen.

‘O, dat spijt me heel erg,’ zei hij weer en voelde zich nu helemaal vreselijk opgelaten. Hij wist even niets anders te zeggen.

De jonge vrouw veegde weer een traan weg. Eric overhandigde haar een tissue uit een doosje dat op haar nachtkastje naast haar bed stond. Ze pakte het aan en snoot haar neus. Hij zag dat ze het erg moeilijk had omdat ze weer op haar lip beet, terwijl ze hard haar best deed om haar tranen tegen te houden.

‘Zou Danny weten dat ik niet meer kan lopen? Zou hij daarom niet meer komen?’ vroeg ze onzeker.

Eric voelde zich schuldiger dan ooit.

‘Als hij echt van je houdt, zou dat niet uit moeten maken!’ meende Eric toen.

‘Zou je denken?’ vroeg ze weer.

Hij knikte. Wat kon hij anders doen?

‘Hebben ze hem gebeld?’ vroeg Eric nu.

‘Ja, dat hebben ze gedaan, maar zijn telefoon doet vreemd. Hij gaat niet over, maar laat een toon horen alsof het telefoonnummer niet bestaat,’ vertelde ze hem sniffend.

Eric keek haar bedenkelijk aan.

‘Weten zijn ouders dan misschien waar hij is?’ vroeg hij haar toen weer.

‘Zijn ouders zijn jaren geleden al overleden. Hij zat toen nog op de middelbare school. Hij heeft geen familie meer waar hij naar toe kan, dus daarom snap ik niet waarom hij niet hier is.’ De kin van de jonge vrouw begon te trillen. Ze sloeg een hand voor haar mond,

terwijl er nu tranen over haar wangen stroomden, die ze niet meer wegveegde.

Eric kwam dichterbij haar staan en legde een hand op haar schouder. Ze drukte haar gezicht tegen zijn shirt, zodat haar snikken gesmoord werden. Hij slikte weer. Wat had hij haar graag willen troosten, maar hij beseftte heel goed dat hij degene was, die vermoedelijk de oorzaak van haar verdriet was. Hoe kon hij dit ooit goedmaken?

‘Zullen we de verpleegster roepen? Dan kunnen we kijken waarom jij je benen niet voelt,’ stelde Eric nu voor, enkel en alleen om haar op andere gedachten te brengen.

Ze bleef echter snikken, dus daarom drukte Eric zelf maar op de alarmknop en keek ongeduldig naar de deur.

De jonge vrouw had echt iets kalmerends nodig. Hij drukte opnieuw op de knop, dit keer wat langer. Dezelfde verpleegster, die hem die ochtend met dat afschuwelijke felle lichtje wakker gemaakt had, kwam de kamer van de jonge vrouw binnen.

‘Waar is de brand?’ vroeg de verpleegster met een glimlach en fronste gelijk haar wenkbrauwen toen ze Eric bij het bed zag staan.

‘Wat doe jij hier? Je hoort in bed te liggen!’ sprak ze Eric streng toe. Ze was hem opeens gaan tutoyeren en behandelde hem nu alsof hij een kind was in plaats van een volwassene. Ze klonk als zijn bezorgde moeder, beseftte hij.

‘Ze riep om hulp en niemand hoorde haar, dus ik wilde kijken of ik kon helpen!’ verdedigde Eric zich.

‘Terug naar je kamer, jij! Je mag pas van je bed af als de arts je gezien heeft!’ commandeerde de verpleegster hem nu.

Eric bleef echter staan.

‘Ze is overstuur. Ze voelt haar benen niet meer!’ vertelde hij bezorgd. Hij vreesde echter dat hij nog meer op zijn geweten had.

‘Jij hoeft je daar niet druk om te maken. De dokter zal haar vanmiddag onderzoeken! Naar bed jij en wel direct!’ verkondigde de verpleegster gebiedend en duwde hem nu met lichte dwang de kamer uit.

Eric voelde gelijk de grond onder zich bewegen en greep zich vast aan de deurpost. De verpleegster greep hem beet toen ze de kleur uit zijn gezicht weg zag trekken. ‘Gaat het?’ vroeg ze bezorgd.

Hij haalde een paar keer diep adem, terwijl hij zich vast bleef houden aan de deurpost. Daarna keek hij op naar de verpleegster en glimlachte geruststellend naar haar. ‘Tets te snel bewogen. Het gaat alweer,’ verzekerde hij haar nu.

De verpleegster bleef hem een paar seconden onderzoekend aankijken en besepte dat hij zich beter voor deed dan hij zich moest voelen. Hij zag nog steeds veel te bleek. Dus pakte ze hem bij zijn arm en sloeg die over haar schouder, waarna zij hem terugbracht naar zijn kamer en weer in bed hielp.

‘En nu blijven liggen totdat de arts geweest is!’ vertelde ze hem streng.

Hij haalde zijn hand over zijn gezicht, terwijl hij met zijn ogen de verpleegster de kamer uit volgde. Hij raakte de bult op zijn voorhoofd weer aan. Hij kneep zijn ogen dicht om de pijn buiten te sluiten, maar de aanraking van de bult op zijn voorhoofd was lang niet zo erg als de pijn die hij van binnen voelde.

Hij wilde dat de klok teruggedraaid kon worden naar vrijdagmiddag vijf uur. Het tijdstip waarop hij eigenlijk naar huis had moeten gaan. Hij had toen écht moeten gaan en niet om acht uur in de avond, zoals hij gedaan had. Als hij gewoon op tijd naar huis was gegaan, was dit allemaal nu niet gebeurd. Hij ging op de rand van het bed zitten en liet zijn hoofd hangen.

Toen hij iemand binnen hoorde komen, keek hij weer op. De verpleegster stond weer in de deuropening.

‘Het lukt je niet echt om te luisteren, is het wel?’ vroeg ze, terwijl ze hem met een opgetrokken wenkbrauw op stond te nemen.

Eric negeerde haar vraag.

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg hij hoopvol.

‘Naar omstandigheden goed. De arts is haar aan het onderzoeken,’ vertelde de verpleegster hem.

‘Heeft ze nog gevoel in haar benen? Of heeft ze een dwarslaesie opgelopen bij dat ongeluk?’ vroeg hij gespannen.

‘Dat is iets wat ik je niet kan vertellen!’ zei de verpleegster.

‘Ach ja, de privacy van de patiënt!’ zei hij gelaten.

‘Ja, dat ook, maar we hebben nog geen echt onderzoek kunnen doen!’ vertelde de verpleegster hem weer.

‘Wanneer komt de arts bij mij? Ik moet hier weg!’ zei hij onrustig.

‘Hij is voorlopig nog met je buurvrouw bezig! Even geduld dus! Ga dus nog maar even liggen. Je moet je hoofd rust gunnen!’ zei de verpleegster. ‘De politie is hier trouwens voor je!’ vertelde ze hem vervolgens.

Eric kneep zijn ogen dicht. Ook dat nog! Hij wist dat het er een keer van moest komen. Ze wilden tenslotte weten wat er gebeurd was.

‘Ik dacht dat mijn hoofd rust moest hebben?’ vroeg hij een beetje sarcastisch.

De verpleegster trok één wenkbrauw op en keek hem strak aan.

‘Je kunt die vragen ook liggend beantwoorden!’ vertelde ze hem nu streng.

Hij zuchtte diep.

‘Oké!...Laat maar komen!’ zei hij gelaten en ging liggen.

De verpleegster keek de gang in en deed toen een stap opzij.

Eric keek op toen er twee agenten de kamer binnenkwamen.

‘Goedemorgen meneer Van Someren. We wilden u het een en ander vragen over het ongeluk van afgelopen vrijdag.’

‘Goedemorgen agenten. Dat kan. Ik zal alle vragen zo goed en zo kwaad als het kan beantwoorden, voor zover ik dat tenminste kán. Ik heb een hersenschudding en ik kan me niet helemaal goed meer herinneren wat er gebeurd is.’

‘Had u gedronken?’ vroeg de agent, die als eerste het woord tot hem gericht had, direct.

‘Nee, dat weet ik zeker. Ik heb zeer beslist niet gedronken! Ik kwam van mijn werk en had een lange dag gemaakt. Ik was moe en ik kan me echt niet meer zo veel herinneren van wat er gebeurd is, maar ik kan u met zekerheid vertellen dat ik geen alcohol gedronken heb!’ vertelde hij de agenten resoluut.

De agenten keken elkaar aan. De tweede agent keek nu naar Eric. Zijn blik gleed onderzoekend over de man die in het bed lag.

‘Het was anders wel vrijdagavond. En dan organiseren heel veel bedrijven borreluurtjes voor het personeel na werktijd,’ vertelde hij Eric.

‘Ja? En? Niet bij ons,’ verzekerde Eric de agent. ‘Ik heb alleen hard gewerkt en daarna ben ik naar huis gegaan...Nou ja, ik was onderweg naar huis...Opeens was daar een knal. Het werd even zwart voor mijn ogen. De airbag klapte open in mijn gezicht en toen ik me bewust werd dat ik tegen een andere auto aan gebotst was, ben ik uitgestapt en zag ik de andere auto op zijn kop liggen. Ik ben er naar toe gestrompeld en heb de vrouw, die nog in de auto zat, eruit getrokken. Verder kan ik me niets meer herinneren. Ik ben toen, volgens mij, bewusteloos geraakt.’

Hij zuchtte diep en keek weer naar de agenten. Ze staarden hem eventjes aan en keken toen weer naar elkaar. Het zag er naar uit dat ze niet echt geloofden dat hij niet onder invloed was geweest.

‘U kunt het checken dat ik niet gedronken heb. Ze kunnen het op mijn werk beamen dat ik niet gedronken heb na werktijd. U mag van mij ook een bloedproef afnemen!’ opperde Eric nu.

‘Daar is het te laat voor!’ zei de eerste agent nu.

‘Ze hebben bij de Spoedeisende Hulp vast wel bloed afgenomen toen ik hier binnengebracht ben. Vraag het aan de verpleegster. Zij zal het waarschijnlijk via mijn gegevens na kunnen kijken dat ik niet gedronken heb. Het was gewoon een stom ongeluk...,’ vertelde hij de mannen.

‘Weet u echt niet meer wat er vlak voor de botsing gebeurde?’ vroeg de tweede agent nu.

‘Nee, ik weet alleen dat ik erg moe was... Misschien heb ik niet goed opgelet,’ vertelde hij de mannen schouderophalend. Hij had echt geen idee meer wat er gebeurd was.

‘Kunt u aan de stand van de auto’s en de remsporen op straat niet zien wie het ongeluk veroorzaakt heeft?’ vroeg hij toen. Hij meende dat de technische recherche dat vast wel zou kunnen onderzoeken.

De agent, die als laatste gesproken had, schudde zijn hoofd.

‘De klap is zo hard geweest dat het niet echt duidelijk is, wie tegen wie gebotst is. Er was maar één paar remsporen te zien. Het is nog niet echt duidelijk of die van uw auto afkomstig waren. Dat zijn ze nog aan het onderzoeken, maar volgens de technische recherche lijkt het erop dat de auto, die over de kop gevlogen is,

amper geremd heeft. Zodra we dat met zekerheid vast kunnen stellen, krijgt u dat te horen.'

Eric keek peinzend voor zich uit. In zijn hoofd speelde nog steeds de beelden van het ongeluk af. Maar dat waren meerdere flitsen achter elkaar; de felle lichten, de knal, het bloed en daarna de vrouw die in de auto om hulp riep. Hij kneep zijn ogen even dicht, alsof hij daardoor de beelden buiten kon sluiten, maar dat lukte niet echt.

'We hebben nog één vraag: Heeft u een man bij de vrouw, die u uit de auto gehaald hebt, gezien?'

Eric keek met een ruk op naar de agent, die de vraag stelde. 'Was er dan toch een man?' vroeg hij verbaasd.

'Dat weten we niet. De vraag is: heeft u er een gezien?'

Eric ging rechtop zitten en fronste zijn wenkbrauwen weer. Hij schudde langzaam zijn hoofd terwijl hij uit alle macht beelden uit zijn geheugen probeerde op te halen van voor het ongeluk. Had hij nu twee mensen in de auto gezien of maar één? Hij wist het echt niet meer. Het was alsof hij zich niet kon focussen wanneer hij aan het ongeluk dacht. Alles leek door elkaar heen te lopen.

'Sorry, nee. Ik geloof niet dat ik een man gezien heb. Zover ik me kan herinneren, was de vrouw alleen toen ik haar uit de auto haalde, maar helemaal zeker weten, doe ik dat niet,' verklaarde hij toen en staarde fronsend voor zich uit.

'Mocht u iets te binnen schieten, horen we het graag!' zei de eerste agent weer.

Eric trok een pijnlijk glimlachje en knikte toen.

'Zal ik doen!' verzekerde hij hun, maar hij betwijfelde het of hem werkelijk nog wat te binnen zou schieten.

De agenten namen afscheid en verlieten de kamer. Eric zakte weer terug in de kussens. Hij voelde zich uitgeput. Alsof hij door de agenten tijdens het verhoor gefolterd was. Zijn hoofd bonkte behoorlijk. Hij pakte de strip met paracetamol tabletten, die nog steeds op zijn nachtkastje lag, weer en drukte er opnieuw een paar pillen uit. Hij nam deze met een paar slokken water in. Hij wenste dat het bonken in zijn hoofd ophield en dat hij in een droomloze slaap kon wegzakken. De verpleegster kwam zijn kamer weer in.

'Gaat het?' vroeg ze bezorgd toen ze zijn lijkleke gezicht zag.

‘Ja,’ vertelde hij haar.

Ze keek hem aan met opgetrokken wenkbrauwen. Eric forceerde een glimlach omdat hij zag dat ze hem niet geloofde.

‘Nee, het gaat niet. Ik heb een barstende hoofdpijn. Mijn neus doet zeer...maar dit gaat niet om mij. Er ligt hiernaast een jonge vrouw die misschien nooit meer kan lopen en haar baby kwijt is... en dat allemaal waarschijnlijk dankzij mij! Ik was betrokken bij dat ongeluk. Waarschijnlijk heb ik het veroorzaakt. Het enige wat ik weet is dat ik moe was...ik heb waarschijnlijk niet goed opgelet...Ik wou dat ik wist wat er gebeurd was!’ Zijn stem brak.

‘Moet ik de arts vragen om je wat sterkers te geven? Dit gaat helemaal niet goed!’

‘Nee, ik hoef niets sterkers!’ bromde hij nadat hij even zijn ogen dichtgeknepen had en schraapte zijn keel. Hij zuchtte diep.

‘Kun jij je werkelijk niets meer herinneren van het ongeluk?’ vroeg de verpleegster.

Eric schudde zijn hoofd. ‘Nee, er was opeens een klap en een gekantelde auto. Wat ervoor gebeurde weet ik niet meer. Het is een wazig beeld wat ik voor ogen heb. Ik heb geen idee of het werkelijk gebeurd is of niet,’ vertelde hij weer.

De verpleegster legde haar hand op zijn arm. ‘Geloof me, het is heel normaal dat je niet meer kan herinneren wat er precies gebeurd is. Er zijn wel meer mensen die, als ze een hersenschudding opgelopen hebben, niet meer weten wat er vlak voor gebeurde. Soms komen die herinneringen terug, maar in de meeste gevallen niet. Het zijn slechts fracties van momenten die je kwijt bent. Niets om je zorgen over te maken,’ stelde ze hem gerust.

Hij wist echter niet of hij zich gerust wilde laten stellen. Die fracties van de momenten, die hij kwijt was, konden wel eens een heel mensenleven veranderd hebben. Het zijne, omdat hij waarschijnlijk altijd met de schuldvraag bleef zitten en het hare, omdat ze niet meer kon lopen en een baby verloren had. Hij moest op een of andere manier te weten zien te komen wat er gebeurd was.

Er klonken voetstappen in de gang. De verpleegster keek richting de gang. Ze glimlachte en keek weer naar Eric.

‘Er is visite voor je... Ze zijn al diverse keren hier geweest om te kijken of je alweer bij kennis was. Ze kunnen niet wachten om je te spreken. Ze zeggen dat ze familie van je zijn. Kun je de drukte hebben?’ vroeg ze hem.

Eric keek naar de deur en zag zijn surrogaatmoeder en haar zoon Remco, zijn beste vriend, bij de deuropening staan. Hij glimlachte naar ze en knikte toen naar de verpleegster. Hij had behoefte aan een vertrouwd gezicht. Hij ging rechtop zitten toen ze binnen kwamen.

‘Mam, Remco! Wat ben ik blij jullie te zien,’ zei Eric.

‘Nou, zeg dat wel, dat kunnen wij ook wel zeggen. We zijn ons rot geschrokken toen we hoorden dat je een ongeluk had gehad en in het ziekenhuis ligt,’ vertelde Remco hem.

Remco omarmde zijn beste vriend even. Eric trok even een pijnlijk gezicht toen hij merkte hoe pijnlijk zijn lichaam aanvoelde bij de stevige omarming van zijn vriend, maar hij zei niets. Daarna boog hij zich naar voren en liet zich omarmen door de vrouw in de rolstoel. Ze drukte een kus op zijn wang en keek hem emotioneel aan. ‘Ik ben zo blij dat je het er levend van afgebracht hebt. We hebben je auto gezien en dat zag er niet best uit. Je had er veel erger aan toe kunnen zijn,’ zei ze.

Zowel Remco als zijn moeder was heel belangrijk voor hem. Toen hij acht jaar was, was hij ontsnapt aan het dodelijke ongeluk waarbij zijn ouders en jongere broertje bij om het leven waren gekomen. Hij had die dag niet mee gewild omdat hij bij zijn beste vriendje Remco had willen spelen. Zijn ouders hadden dat uiteindelijk goed gevonden. Dat had hem zijn leven gered, maar wel zijn leven voor een aantal jaar overhoop gegooid.

Remco’s moeder had hem willen adopteren, maar aangezien ze een alleenstaande moeder was en net te horen had gekregen dat ze aan de ziekte Multiple Sclerose leed, kreeg ze geen toestemming. Ook de aanvraag voor pleegzorg van jeugdzorg werd geweigerd. Dat had ervoor gezorgd dat hij in verschillende pleegezinnen terecht was gekomen, waar hij iedereen alleen maar tot last scheen te zijn.

Hij voelde zich dan ook bij niemand echt thuis en liep voortdurend weg. Toen hij zestien was, was hij al zo vaak weggelopen dat zelfs jeugdzorg hem een hopeloos geval vond. Remco's moeder had toen gepleit dat hij nu groot genoeg was om bij haar in huis te komen en had zij het voor elkaar gekregen dat jeugdzorg hem bij hen had laten wonen.

Vanaf toen was het goed met hem gegaan en was er rust in zijn leven gekomen. Toen hij door kreeg hij hoe ziek de moeder van Remco was, was hij net van school af en had hij besloten om een studie fysiotherapie te gaan volgen.

Hij zag dat Remco's moeder heel veel baat bij de oefeningen en massages had die haar fysiotherapeut haar gaf. Haar ziekte was momenteel tot stilstand gekomen en hij was ervan overtuigd dat dit onder andere door de goede zorgen van de fysiotherapeut gekomen was. Het was dan ook niet moeilijk geweest om een beroepskeuze te maken. Hij had zieke mensen willen helpen door ze weer een comfortabel leven te geven. Tijdens zijn opleiding was de keuze gevallen op kinderfysiotherapie. Hij had stage gelopen op de kinderafdeling van een van de ziekenhuizen in Tilburg en dat had de doorslag gegeven.

Omdat hij beseftte dat het voor Remco's moeder best wel een belasting was om een extra mond te voeden, was hij, kort nadat hij een baan had gekregen, op zichzelf gaan wonen. Eerst in een antikraakpand en toen dat afgebroken werd, had hij de woonboot gekocht waar hij nu nog steeds op woonde.

Hij had Remco's moeder, die hij als zijn eigen moeder was gaan beschouwen niet verder tot last willen zijn. Het voelde echter nog steeds goed dat het gezin zo close met hem was. Dat ze er nu weer voor hem waren, raakte hem dan ook zeer.

'Gaat het een beetje, joh?' vroeg Remco. Het klonk erg bezorgd.

Eric schudde zijn hoofd.

'Niet echt! Hoe moet je leven met het idee, dat je een ongeluk hebt overleefd, terwijl je het ongeluk waarschijnlijk veroorzaakt hebt en het leven van de enige andere overlevende verwoest hebt?' vroeg hij zijn vriend.

Er zat een brok in zijn keel. Hij wreef met zijn vingers van een hand door zijn ogen omdat hij tranen op voelde komen. Remco en